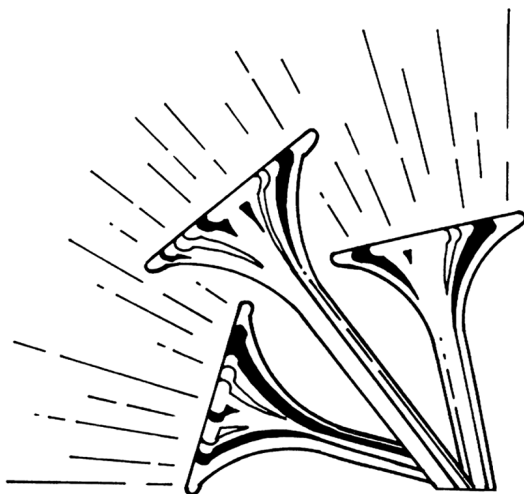

MISIONSKI BIBLIJSKI REDCI

Prvo tromjesečje 2024.

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, uzeta su iz knjige
Ellen G. White, *Djela apostolska*,
Znaci vremena, Zagreb 2011.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2023.
Za internu uporabu

6. siječnja 2024.

Rad i propovijedanje

“Radili smo noć i dan da nikomu od vas ne padnemo na teret dok smo vam propovijedali Radosnu vijest Božju.” (1. Solunjanima 2,7.9)

Premda je Pavao pazio da svojim obraćenicima iznese jasan nauk Svetog pisma o ispravnom podupiranju Božjeg djela, i premda je za sebe tvrdio da kao propovjednik Evandjelja ima “pravo ne raditi rukama” (1. Korinćanima 9,6) neki svjetovni posao, u određenim trenucima tijekom svoje službe u velikim središtima civilizacije zarađivao je za kruh vlastitim rukama.

Među Židovima se fizički rad nije smatrao neobičnim ni ponižavajućim. Mojsije je Hebreje poučio da kod svoje djece razvijaju radne navike; smatralo se grijehom dopustiti mladima da odrastu bez poznavanja fizičkog rada. Čak i kad je neko dijete bilo odgajano za svetu službu, smatralo se bitnim da stekne praktično životno znanje. Svaki je mladić, bili njegovi roditelji bogati ili siromašni, morao izučiti neki zanat. Smatralo se da roditelji, koji ne pruže svojem djetetu znanje nekog zanata, odstupaju od Gospodnjih uputa. U skladu s ovim običajem, Pavao je zarana izučio za šatorača.

Prije nego što je postao Kristov učenik, Pavao je zauzimao visok položaj i nije morao raditi rukama da bi se uzdržavao. Ali poslije, kad je sva svoja sredstva upotrijebio za napredak Kristova djela, katkad se poslužio svojim zanatom da se prehrani. To je posebno činio u mjestima gdje su se njegove pobude mogle pogrešno protumačiti. Prvi put čitamo da je Pavao zarađivao svojim rukama za život dok je propovijedao u Solunu. Pišući tamošnjim vjernicima, podsjetio ih je kako je mogao “nastupiti u svojstvu apostola” i dodao: “Ta, sjećate se, braćo, našeg truda i umora! Radili smo noć i dan da nikomu od vas ne padnemo na teret dok smo vam propovijedali Radosnu vijest Božju.” (1. Solunjanima 2,7.9) U Drugoj poslanici ponovo je izjavio da on i njegovi suradnici, dok su bili kod njih, nisu “badava jeli ičiji kruh”. “Radili smo trudno i umorno, noć i dan,” pisao je, “da ne padnemo komu od vas na teret. Ne kao da na to ne bismo imali pravo, već da vam sami sebe damo za primjer da nas nasljedujete.” (2. Solunjanima 3,7-9) — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 218,219)

13. siječnja 2024.

Rad je važan sastojak kršćanstva

“Zbilja, kad smo bili kod vas, naredili smo vam ovo: ako tko neće da radi, neka i ne jede!” (2. Solunjanima 3,10)

Pavao je u Solunu sreo neke vjernike koji nisu htjeli raditi svojim rukama. O njima će poslije pisati: “Sad čujemo da neki među vama besposličće, da uopće ništa ne rade, već se bave ispraznim stvarima. Takvima naređujemo i opominjemo ih u Gospodinu Isusu Kristu da rade s mirom i jedu svoj vlastiti kruh.” Dok je boravio u Solunu, Pavao se trudio da im pokaže dobar primjer: “Zbilja, kad smo bili kod vas, naredili smo vam ovo: ako tko neće da radi, neka i ne jede!” (redci 11.12.10)

U sva vremena Sotona je nastojao omesti napore Božjih slugu unoseći u Crkvu duh fanatizma. Tako je bilo u Pavlovo vrijeme, a jednako je bilo i u posljednjim stoljećima tijekom reformacije. Wycliffe, Luther i mnogi drugi, koji su svojim utjecajem i vjerom bili blagoslov svijetu, usprotivili su se varkama kojima je neprijatelj nastojao odvesti u fanatizam previše gorljive, neuravnotežene i neposvećene umove. Zavedene duše naučavale su da prava svetost uzdiže um nad sve zemaljske misli i vodi ljude da se potpuno uzdržavaju od rada. Drugi, odlazeći u krajnost u odnosu na određene biblijske tekstove, naučavali su da je raditi grijeh — da kršćani ne smiju misliti na ovozemaljsku dobrobit i dobrobit svojih obitelji, već čitav svoj život posvetiti samo duhovnim stvarima. Nauk i primjer apostola Pavla predstavljaju ukor za takve krajnosti.

Dok je bio u Solunu, Pavao nije bio potpuno ovisan o radu svojim rukama. Govoreći poslije o onome što je doživio u tom gradu, pisao je vjernicima u Filipima da potvrdi kako je od njih primio poslani darove: “Čak ste mi i za mog boravka u Solunu poslali dvaput da mi olakšate potrebu.” (Filipljanima 4,16) Bez obzira na činjenicu da je primio ovu pomoć, Pavao je pazio da Solunjanima pokaže primjer marljivosti kako ga nitko ne bi mogao optužiti za pohlepu, a i da onima koji su imali fanatične poglede o radu rukama može uputiti praktičan prijekor. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 219)

20. siječnja 2024.

Pridobivanje za spasenje

“Pavao je svake subote raspravljao u sinagogi i nastojao pridobiti Židove i Grke.” (Djela 18,4)

Kad je prvi put posjetio Korint, Pavao se našao među ljudima koji su sumnjali u pobude stranaca. Grci uz obalu bili su spretni trgovci. Tako su se dugo vježbali u nemilosrdnom trgovanju da su došli do uvjerenja kako je dobitak pobožnost, i da je zaraditi, bilo na pošten, bilo na nepošten način, pohvalno. Pavlu su bile poznate ove činjenice pa im nije želio pružiti priliku da kažu kako propovijeda Evandelje zato da bi se obogatio. S pravom je mogao tražiti uzdržavanje od svojih slušatelja u Korintu, ali ga se rado odrekao kako njegova korisnost i uspješnost kao propovjednika ne bi stradala nepravednom sumnjom da propovijeda Evandelje zbog dobitka. Nastojao je ukloniti svaku mogućnost pogrešnog tumačenja, kako njegova vijest ne bi izgubila na snazi.

Ubrzo nakon dolaska u Korint, Pavao je našao “nekog Židova imenom Akvilu, rodom iz Ponta, koji je malo prije došao iz Italije zajedno sa svojom ženom Priscilom”. Bili su “istoga zanata” kao on. Protjerani Klaudijevim proglasom, kojim je svim Židovima naredeno da napuste Rim, Akvila i Priscila došli su u Korint gdje su počeli proizvoditi šatore. Pavao se raspitao o njima i kad je saznao da se boje Boga i da nastoje izbjeći zarazne utjecaje kojima su bili okruženi, “nastanio se kod njih i radio... Pavao je svake subote raspravljao u sinagogi i nastojao pridobiti Židove i Grke”. (Djela 18,2-4)

Poslije su se Pavlu u Korintu pridružili Sila i Timotej. Ova su braća iz Makedonije sa sobom donijela novac od crkava za podupiranje djela. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 219,220)

27. siječnja 2024.

Tražim vas!

“Evo, spreman sam sada treći put doći k vama, i neću vam biti na teret, jer ne tražim vaš imetak, nego vas... vrlo ću rado... utrošiti i sam sebe.” (2. Korinćanima 12,15)

U drugom pismu vjernicima u Korintu, nakon što je u tom gradu osnovao jaku crkvu, Pavao se osvrnuo na svoj život među njima. “Ili sagriješih što sam vam badava navješćivao Radosnu vijest,” upitao je, “ponizujući sam sebe da vas uzvisim? Druge sam crkve plijenio, primajući od njih plaću za to da vama mognem služiti. I kad sam bio kod vas i zapao u oskudicu, nisam nikomu bio na teret. U mojoj su mi oskudici pomogla braća što dođoše iz Makedonije. I u svemu sam se čuvao — i čuvat ću se — da vam ne budem na teret. Istine mi Kristove što je u meni, jamčim da mi se neće uzeti ovaj ponos u ahajskim predjelima!” (2. Korinćanima 11,7-10)

Pavao kaže zašto je tako postupao u Korintu. Razlog je bio da ne pruži priliku za prigovor “onima koji traže neki oslonac” (redak 12). Premda je radio u svojem zanatu, isto je tako odano navješćivao Evanđelje. O svojem radu sam kaže: “Dokaze svog apostolstva pružio sam među vama u savršenoj strpljivosti: kako čudesnim znakovima, tako silnim djelima.” Zatim dodaje: “Pa što je to u čemu sam vas zapostavio ostalim crkvama, osim što vam ja osobno nisam bio na teret? Oprostite mi tu ‘nepravdu’! Evo, spreman sam sada treći put doći k vama, i neću vam biti na teret, jer ne tražim vaš imetak, nego vas... vrlo ću rado... utrošiti i sam sebe.” (2. Korinćanima 12,12-15)

Tijekom dugog razdoblja što ga je proveo u službi u Efezu, gdje je tri godine marljivo navješćivao Evanđelje u cijelom kraju, Pavao je opet radio svoj zanat. U Efezu, kao i u Korintu, apostola je ohrabrila prisutnost Akvile i Priscile koji su ga pratili kad se pri kraju svojeg drugog misijskog putovanja vratio u Aziju. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 220,221)

3. veljače 2024.

Neumorni u revnosti

“U revnosti budite neumorni! Budite gorljivi Duhom! Gospodinu služite!” (Rimljanima 12,11)

Bilo je onih koji su prigovarali što Pavao radi svojim rukama tvrdeći da to nije u skladu s djelovanjem propovjednika Evandelja. Zašto bi Pavao, propovjednik najvišeg ranga, povezoao ručni rad s propovjedanjem Riječi? Nema li radnik pravo na plaću? Zašto izradom šatora troši vrijeme koje bi po svemu sudeći mogao iskoristiti za nešto bolje?

Ali Pavao tako potrošeno vrijeme nije smatrao izgubljenim. Dok je radio s Akvilom, održavao je vezu s velikim Učiteljem ne propuštajući priliku da svjedoči za Spasitelja i pomažući onima kojima je pomoć bila potrebna. Njegove su misli uvijek težile za duhovnom spoznajom. Svojim je suradnicima davao duhovne upute, a uz to je primjerom pokazao marljivost i temeljitost. Bio je brz, spretan radnik, marljiv u poslu, “u duhu gorljiv, Gospodinu” služeći (Rimljanima 12,11 — DF). Baveći se svojim zanatom, apostol je imao pristup staležu do kojeg inače ne bi dopro. Svojim je suradnicima pokazao da je spretnost u običnom zanatu dar od Boga koji daje dar i mudrost za rad. Učio je da Boga treba poštovati i u svakidašnjem poslu. Njegove od rada otvrdnule ruke nisu ništa oduzimale snazi ganu-tljivih poziva koje je upućivao kao kršćanski propovjednik.

Katkad je Pavao radio i danju i noću ne samo za svoje uzdržavanje, nego i da bi pomogao suradnicima. Dijelio je svoju zarađu s Lukom i pomagao Timoteju. Katkad je gladovao da bi mogao zadovoljiti potrebe drugih. Njegov je život bio nesebičan. Pri kraju službe, u oproštajnom govoru efeškim starješinama u Miletu, mogao je pred njima podignuti svoje od rada ogrubjele ruke i reći: “Srebra, zlata i odijela nisam poželio ni od koga. Vi sami znate da su ove ruke providjele mojim i mojih sudrugova potrebama. U svemu sam vam dao primjer da se tako treba truditi i pritjecati u pomoć nemoćnima te se sjećati riječi Gospodina Isusa Krista koje on sam reče: ‘Blaženije je davati nego primati.’” (Djela 20,33-35) — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 221,222)

10. veljače 2024.

Rad kao blagoslov

“I da brižno nastojite živjeti u miru, baviti se svojim poslovima i raditi vlastitim rukama.” (1. Solunjanima 4,11)

Ako propovjednici smatraju da u Kristovom djelu podnose teškoće i oskudicu, neka u mislima posjete radionicu u kojoj je radio Pavao. Neka drže na umu da, dok ovaj od Boga izabrani čovjek oblikuje tkaninu, zarađuje za kruh koji je pošteno zaradio svojim radom kao apostol.

Rad je blagoslov, a ne prokletstvo. Lijeni duh upropaštava pobožnost i žalosti Božjeg Duha. Močvara je odvratna, dok bistri potok širi zdravlje i zadovoljstvo. Pavao je znao da oni koji zanemaruju fizički rad ubrzo slabe. Nastojao je poučiti mlade propovjednike da će radom svojim rukama, naprezanjem mišića i tetiva, tako ojačati da mogu podnijeti napore i oskudice koje ih očekuju u evanđeoskom polju. Bio je svjestan da će i njegovom podučavanju nedostajati živahnost i snaga ako ne bude nastojao da svi dijelovi njegovog organizma budu pravilno uvježbani.

Lijenčina gubi dragocjeno iskustvo koje se stječe marljivim obavljanjem svakidašnjih životnih dužnosti. Ne samo nekolicina, već tisuće ljudskih bića živi samo zato da troši blagoslove kojima ih Bog dariva u svojem milosrđu. Ti ljudi ne donose Gospodinu darove zahvalnosti za blaga koja im je povjerio. Zaboravljaju da mudrom uporabom posuđenih talenata trebaju biti proizvođači, a ne samo potrošači. Kad bi shvatila koji posao Bog želi da vrše kao Njegovi pomagači, ona ne bi izbjegavala odgovornost.

Korisnost mladih ljudi, koji se osjećaju pozvanima od Boga da propovijedaju, umnogome ovisi o načinu na koji pristupaju svojem poslu. Oni koje je Bog izabrao za rad u propovjedničkoj službi, dat će dokaze o svojem uzvišenom pozivu i svim se snagama truditi da se razviju u sposobne radnike. Nastojat će steći iskustvo koje će im pomoći da planiraju i ostvare planove. Cijeneći svetost svojeg poziva, oni će samosvladavanjem postajati sve sličniji svojem Učitelju otkrivajući Njegovu dobrotu, ljubav i istinu. I kad pokažu odlučnost da umnože darove koji su im povjereni, Crkva im treba promišljeno pomoći. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 222)

17. veljače 2024.

Mi blagoslivljamo ljude

“Vrijedaju nas, a mi blagoslivljamo; progone nas, a mi strpljivo podnosimo.” (1. Korinćanima 4,12)

Mladi koji žele iskušati svoje darove u propovjedničkoj službi naći će korisnu pouku u Pavlovom primjeru u Solunu, Korintu, Efezu i drugim mjestima. Premda je bio rječit govornik, izabran od Boga za posebno djelo, on se nikad nije ustručavao raditi niti se ikad umorio od žrtvovanja za djelo koje je volio. “Do ovoga časa gladujemo i žedamo,” pisao je Korinćanima, “podnosimo golotinju i primamo udarce, bez stalnog smo boravišta i do iznemoglosti radimo svojim rukama. Vrijedaju nas, a mi blagoslivljamo; progone nas, a mi strpljivo podnosimo.” (1. Korinćanima 4,11.12)

Jedan od najvećih učitelja među ljudima, Pavao, radosno je obavljao najniže kao i najviše dužnosti. Kad su okolnosti u njegovoj službi za Učitelja to zahtijevale, bio je spreman raditi svoj zanat. Ali uvijek je bio spreman ostaviti po strani svjetovni posao da bi se suprotstavio protivljenju neprijatelja Evandjelja ili iskoristio posebnu priliku da zadobije duše za Isusa. Njegova gorljivost i marljivost ukor su lijenosti i želji za lagodnim životom.

Pavao se primjerom usprotivio mišljenju, koje se u ono vrijeme počelo širiti u Crkvi, da Evandelje mogu uspješno propovijedati samo oni koji su oslobođeni svake potrebe za fizičkim radom. On je na praktičan način pokazao što posvećeni vjernici mogu učiniti u mnogim mjestima u kojima stanovništvo nije upoznalo istine Evandjelja. Njegov je postupak nadahnuo mnoge skromne radnike željom da učine koliko najviše mogu za napredak Božjeg djela i da se istodobno uzdržavaju vlastitim radom. Akvila i Priscila nisu bili pozvani da sve svoje vrijeme posvete službi Evandjelja, ali ove je ponizne radnike Bog uporabio da Apolonu pokažu savršeniji put. Gospodin se služi različitim orudima za ostvarenje svoje namjere, i dok neke s posebnim darovima bira da sve svoje snage posvete djelu poučavanja i propovijedanja Evandjelja, mnoge druge, na koje nikad nisu položene ruke, poziva da uzmu važan udio u spašavanju duša. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 223)

24. veljače 2024.

Veliko otvoreno polje

“Vrši ove dužnosti, sav im se posveti.” (1. Timoteju 4,15)

Pred samostalnim evandeoskim radnikom postoji veliko otvoreno polje. Mnogi mogu steći vrijedna iskustva u službi propovijedanja dok jedan dio vremena obavljaju manualne poslove; na ovaj se način mogu izvježbati dobri radnici za važnu službu u područjima u kojima su potrebni. ...

Božja je namjera da takvi radnici budu oslobođeni nepotrebne zabrinutosti kako bi imali mogućnost poslušati Pavlov savjet Timoteju: “Vrši ove dužnosti, sav im se posveti.” (1. Timoteju 4,15) Dok s jedne strane trebaju raditi toliko da sačuvaju snažan um i tijelo, s druge strane nije Božja namjera da veliki dio svojeg vremena budu prisiljeni provoditi u svjetovnom poslu.

Ovi vjerni radnici, premda spremni da potroše i budu potrošeni za Evanđelje, nisu oslobođeni kušnji. Sputane i opterećene brigom zato što im Crkva nije pružila odgovarajuću novčanu potporu, neke od njih žestoko napada kušač. Kad vide da se njihov rad ne cijeni, svlada ih potištenost. Istina, oni očekuju vrijeme suda kad će primiti pravednu nagradu i to ih bodri; ali u međuvremenu njihovim su obiteljima potrebni hrana i odjeća. Kad bi osjećali da su oslobođeni božanskog naloga, oni bi rado radili svojim rukama. No svjesni su da njihovo vrijeme pripada Bogu bez obzira na kratkovidnost onih koji bi ih trebali opskrbiti s dovoljno novca. Oni se odupiru kušnji da uđu u poslove koji bi im omogućili da se ubrzo oslobode oskudice, pa nastavljaju raditi za napredak djela koje im je draže od samog života. Međutim, da bi to učinili, prisiljeni su slijediti Pavlov primjer i neko vrijeme raditi rukama dok istodobno nastavljaju obavljati propovjedničku službu. To ne čine zato da bi promicali svoj probitak, već probitak Božjeg djela na Zemlji. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 224)

2. ožujka 2024.

Odgovornost prema vinogradu

“Ti prenese čokot iz Egipta, pogane istjera, a njega zasađi.” (Psalam 80,9)

U nekim se trenucima Božjem sluzi čini nemogućim da izvrši potrebno djelo zbog nedostatka sredstava za nastavak ozbiljnog, temeljitog rada. Neki se boje da s onim što im stoji na raspolaganju ne mogu učiniti sve što osjećaju da im je dužnost. Ali ako krenu naprijed u vjeri, otkrit će se Božje spasenje i napredak će pratiti njihov trud. Onaj koji je svojim sljedbenicima naložio da idu u sve dijelove svijeta, brinut će se za svakog radnika koji poslušan Njegovom nalogu navješćuje Njegovu vijest.

U izgradnji svojeg djela Gospodin ne objašnjava uvijek sve svojim slugama. Katkad iskušava pouzdanje svojeg naroda tako što stvara okolnosti koje ga potiču da krene naprijed u vjeri. Često ga dovodi na uska i teška mjesta i traži da ide naprijed kad se čini da mu noge dotiču vode Jordana. Upravo u takvim trenucima, kad se Bogu uzdižu molitve Njegovih slugu u ozbiljnoj vjeri, On pred njima otvara putove i izvodi ih na prostrano mjesto.

Kad Božji vjesnici shvate svoje odgovornosti prema potrebitim dijelovima Gospodnjeg vinograda, i u duhu Velikog Radnika budu neumorno radili na obraćenju duša, Božji anđeo će pred njima pripremiti put i osigurati sredstva potrebna za nastavak rada. Prosvjetljeni ljudi darežljivo će podupirati djelo učinjeno u njihovu korist. Oni će se rado odazvati na svaki poziv za pomoć i Bog će ganuti njihova srca da podupru Gospodnje djelo ne samo u svojoj sredini, već i u drugim područjima. Tako će snaga doći i radnicima u drugim mjestima pa će Gospodnje djelo napredovati onako kako je to On odredio. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 224,225)

9. ožujka 2024.

Posvećena služba

“Tko želi biti velik među vama, neka bude vaš poslužnik! A tko želi biti prvi među vama, neka bude vaš sluga po primjeru Sina Čovječjega, koji nije došao da mu služe, nego da on služi i da dadne svoj život kao otkup mjesto svih!” (Matej 20,26-28)

U svojem životu i poukama Krist je pokazao savršen primjer nesebične službe koja potječe od Boga. Bog ne živi za sebe. Stvaranjem svijeta i održavanjem svega On stalno služi drugima. On “čini da njegovo sunce izlazi nad zlima i dobrima, i da kiša pada pravednima i nepravednima” (Matej 5,45). Ovaj ideal službe Otac je povjerio svojem Sinu. Isus je bio postavljen za glavu ljudskom rodu da svojim primjerom pokaže što znači biti propovjednik. Cijeli Njegov život bio je podložan zakonu službe. On je služio svima.

Isus je uvijek iznova pokušavao uspostaviti ovo načelo među svojim učenicima. Kad su Jakov i Ivan zahtijevali prvo mjesto, rekao je: “Tko želi biti velik među vama, neka bude vaš poslužnik! A tko želi biti prvi među vama, neka bude vaš sluga po primjeru Sina Čovječjega, koji nije došao da mu služe, nego da on služi i da dadne svoj život kao otkup mjesto svih!” (Matej 20,26-28)

Nakon uzašašća, Krist svoje djelo na Zemlji vrši preko izabranih izaslanika preko kojih govori sinovima ljudskim i propovjednicima o njihovim potrebama. Velika Glava Crkve nadzire svoje djelo preko ljudi koje je Bog postavio da budu Njegovi predstavnici.

Položaj onih koje je Bog pozvao da riječju i naukom rade na izgradnji Njegove Crkve veoma je odgovoran. Oni trebaju u Kristovo ime pozivati muškarce i žene da se pomire s Bogom, a svoju zadaću mogu ostvariti samo ako dobiju mudrost i snagu odozgo. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 226,227)

16. ožujka 2024.

Stražar u domu

“I tebe sam, sine čovječji, postavio za stražara domu Izraelovu: kad čuješ riječ iz mojih usta, opomeni ih u moje ime.” (Ezekiel 33,7)

Kristovi su propovjednici duhovni čuvari naroda koji je povjeren njihovoj brizi. Njihov je rad uspoređen s radom stražara. U drevna vremena stražari su bili često postavljani na gradske bedeme odakle su s visine mogli nadzirati važna mjesta koja je trebalo čuvati, i upozoriti na približavanje neprijatelja. O njihovoj vjernosti ovisila je sigurnost svih u gradu. U određenim vremenskim razmacima trebali su se dozivati kako bi bili sigurni da su svi budni i da se nikome nije ništa dogodilo. Povik ohrabrenja ili upozorenja prenosio se od jednoga do drugoga dok ne bi obišao grad.

Svakom propovjedniku Gospodin kaže: “I tebe sam, sine čovječji, postavio za stražara domu Izraelovu: kad čuješ riječ iz mojih usta, opomeni ih u moje ime. Reknem li bezbožniku: ‘Bezbožniče, umrijet ćeš!’ — a ti ne progovoriš i ne opomeneš bezbožnika da se odvrati od svojega zloga puta, bezbožnik će umrijeti zbog svojega grijeha, ali krv njegovu tražit ću iz tvoje ruke. Ali ako bezbožnika opomeneš da se odvrati od svojega zloga puta, a on se ne vrati sa svojega puta... ti si spasio život svoj.” (Ezekiel 33,7-9)

Proročke riječi ukazuju na svečanu odgovornost onih koji su postavljeni za čuvaru Božje crkve, upravitelje Božjih tajna. Oni trebaju stajati kao stražari na zidovima Siona da na pojavu neprijatelja oglase uzburu. Duše su u opasnosti da podlegnu kušnji i one će propasti ako Božji propovjednici ne budu vjerni onome što im je povjereno. Ako iz bilo kojeg razloga njihova duhovna osjetila tako otupe da ne budu sposobni zamijetiti opasnost i zbog svojeg propusta ne upozore narod da će propasti, Bog će iz njihovih ruku tražiti krv onih koji su izgubljeni. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 226,227)

23. ožujka 2024.

Spašavanje izgubljenih

“Radujte se sa mnom, jer sam našao svoju izgubljenu ovcu!” (Marko 12,43)

Prednost stražara na zidovima Siona jest da žive tako blizu Boga i da budu tako osjetljivi na djelovanje Njegova Duha da preko njih može muškarcima i ženama govoriti o opasnosti u kojoj se nalaze i pokazati im put u sigurnost. Trebaju ih vjerno upozoravati na sigurne posljedice prijestupa i vjerno zastupati probitak Crkve. Ni u jednom trenutku ne smiju popustiti da ostanu budni. Trebaju podignuti glasove kao trubni zvuk, i pritom nikad ne smiju dati kolebljiv ili nesiguran ton. Oni trebaju raditi ne za plaću, nego zato što ne mogu drukčije, zato što su svjesni da će trpjeti teške posljedice ako ne budu propovijedali Evanđelje. Izabrani od Boga, zapečaćeni krvlju posvećenja, oni trebaju izbjavljati muževe i žene od prijetećeg uništenja.

Propovjednik koji je Kristov suradnik bit će svjestan svetosti svojeg rada i koliko truda i žrtve mora uložiti da bude uspješan. On ne razmišlja o vlastitoj lagodnosti ili udobnosti. On zaboravlja sebe. U potrazi za izgubljenim ovcama nije svjestan da je sâm umoran, promrznuo i gladan. Pred sobom ima samo jedan cilj — spašavanje izgubljenih.

Onaj koji služi pod krvlju umrljanom Emanuelovom zastavom morat će obaviti posao koji zahtijeva izuzetan napor i strpljivu us-trajnost. No vojnik križa stoji nepokolebljivo na bojišnici. Kad ga neprijatelj napada, on se vraća u utvrdu po pomoć, i kad Gospodinu iznosi obećanja iz Riječi, dobiva snagu za izvršenje potrebne dužnosti. On je svjestan potrebe za snagom odozgo. Pobjede koje izvo-juje ne vode samouzvisivanju, već ga potiču da se sve više oslanja na Moćnoga. Oslanjajući se na Silnoga, on je sposoban iznijeti vijest spasenja takvom snagom da će odzvanjati u umovima ljudi. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 227,228)

30. ožujka 2024.

U neprekidnoj vezi s Bogom

“Uistinu, naša nam sadašnja ali kratkotrajna i mala nevolja donosi izvanredno veliku i vječnu slavu, nama koji ne smjeramo na vidljivo, nego na nevidljivo.” (2. Korinćanima 4,17.18)

Onaj koji poučava Riječ mora sam živjeti u svjesnoj, neprekidnoj vezi s Bogom preko molitve i proučavanja Njegove Riječi, jer u tome je izvor snage. Zajedništvo s Bogom dat će propovjednikovom trudu veću silu nego što je utjecaj njegova propovijedanja. On mora paziti da ne bude lišen ove sile. S ozbiljnošću koja se ne može nijekati, mora moliti Boga da ga ojača i utvrdi za dužnost i teškoće kao i da mu usne dotakne žeravicom. Kristovi se izaslanici vrlo često preslabo drže vječnih stvarnosti. Ako budu hodili s Bogom, On će ih skloniti u zaklon Stijene. Tako zaklonjeni moći će vidjeti Boga kao što Ga je Mojsije vidio. Njegovom silom i svjetlom razumjet će više i postići više nego što se to čini njihovom ograničenom prosuđivanju.

Sotona se svojom vještinom najuspješnije koristi protiv potištenih. Kad obeshrabrenje prijete da svlada propovjednika, neka svoje potrebe iznese pred Boga. Kad je Nebo nad Pavlom bilo olovno, on se upravo tada najviše uzdao u Boga. Više od ostalih znao je što znači biti izložen nevoljama, ali poslušajmo ga kako, okružen kušnjama i sukobima, pobjednički kliče dok mu noge neumorno koračaju prema Nebu: “Uistinu, naša nam sadašnja ali kratkotrajna i mala nevolja donosi izvanredno veliku i vječnu slavu, nama koji ne smjeramo na vidljivo, nego na nevidljivo.” (2. Korinćanima 4,17.18) Pavlove su oči bile stalno uprte u nevidljivo i vječno. Svjestan da se bori protiv nadnaravnih sila, pouzdao se u Boga i u tome je bila njegova snaga. Zahvaljujući tome što je gledao Nevidljivoga, dobivao je snagu i živost duše; zemaljska sila nije mogla vladati njegovim umom i karakterom. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 228)

Bog nas je pozvao i ovlastio da u našim svakodnevnim druženjima s ljudima promičemo Njegovu ljubav i širimo Radosnu vijest o spasenju od grijeha i vječnom životu.

Prema svojem obećanju, Isus dolazi poraziti zlo; On će obnoviti Zemlju i uspostaviti svoje kraljevstvo u kojem će spašeni živjeti zauvijek.

Prenesimo spoznaju o tome svakome do koga nam je stalo — poznatim i nepoznatim ljudima, pomažući se dostupnim knjigama, časopisima, traktatima, cd-ima i dvd-ima, internetskim izvorima, proučavanjem Biblije s pojedincima ili u malim skupinama.

Pozivajmo ljude na biblijska predavanja, evangelizacije, tribine, koncerte, na uključivanje u Dopisnu biblijsku i Dopisnu zdravstvenu školu, na humanitarne akcije te na zdrav, osmišljen i ispunjen život.

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com